

Naziv originala:
Nora Roberts
THE LIAR

Copyright © 2015 by Nora Roberts

First published by Berkley 2015

Translation rights arranged by Writer's House LLC, New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01881-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Ponovo svoja

Prevela Nataša Andrić

Beograd, 2017.

*Za Džo En,
moju izuzetnu i doživotnu prijateljicu*

PRVI DEO

Lažno

*Nije laž koja prođe kroz um,
već laž što prodre u svest i ostane tu
ta koja nanosi bol.*
Fransis Bejkon

1

U ogromnoj kući – a Šelbi je oduvek tvrdila da je kuća velika – sedela je u muževljevoj kabastoj kožnoj fotelji za njegovim velikim, važnim radnim stolom. Fotelja je imala boju espresso kafe. Nikako smeđu. Ričard je bio vrlo strog što se tiče takvih stvari. Gladak i sjajan sto rađen je po meri u Italiji i to od skupcenog afričkog zebrinog drveta.

Kad se našalila i rekla kako nije znala da u Italiji žive zebre, uputio joj je *onaj* pogled. Pogled koji joj je govorio da je uprkos prostranoj kući, lepoj odeći i krupnom dijamantu na trećem prstu leve ruke i dalje Šelbi En Pome-roj koja će doveka ostati na dva koraka od zabitog gradića u Tenesiju u kom se rodila i odrasla.

Nekada se smejao, pomislila je sada; nekada je znao kada se šalila i smejao se kao da predstavlja iskru njegovog života. Ali nažalost, zgasla je u njegovim očima, i to veoma brzo.

Čovek koga je pet godina ranije upoznala pod zvezdanim letnjim nebom naprosto ju je oborio s nogu i odvojio od svega što joj je bilo blisko i odveo je u svet koji nije mogla ni da sanja.

Ponašao se prema njoj kao prema princezi, pokazao joj mesta o kojima je dotad samo čitala u knjigama ili ih videla u filmovima. Osim toga, nekada ju je voleo – nije li? Bilo je važno da to zapamti. Voleo ju je, želeo, dao joj sve što bi svaka žena mogla da poželi.

Obezbedio ju je. Tu je reč često koristio. On ju je obezbedio.

Možda se uzrujao kad je ostala trudna, možda se – samo na trenutak – uplašila pogleda u njegovim očima kad mu je to saopštila. Ipak, on je nju oženio, zar ne? Odveo je u Las Vegas u najbolji provod u životu.

Tada su bili srećni. Važno je da i to sada zapamti. Morala je da zapamti, da se čvrsto drži uspomena na dobra vremena.

Obudovljenoj ženi od dvadeset četiri godine bila su potrebna sećanja.

Ženi koja je spoznala da je živela u laži, koja ne samo da je bila skrhana već i u užasnom, nezamislivom dugu, zaista su bile potrebne uspomene na dobra vremena.

Advokati, računovođe i poreznici sve su joj to objasnili, ali su isto tako mogli da govore i na grčkom kad su nastavili o hipotekama i hedž fondovima i zapleni imovine. Ta velika kuća, ona koja ju je plašila od trenutka kad je prešla prag, nije bila njena – ili barem ne dovoljno njena da bi joj to bilo važno – već je pripala hipotekarnoj kompaniji. Automobili, uzeti na lizing, a ne kupljeni, i s neplaćenim ratama, takođe nisu bili njeni.

Nameštaj? Uzet je na kredit i ni te rate nisu redovno izmirivane.

Zatim porezi. Užasavala je sama pomisao na poreze.

Za dva meseca i osam dana koliko je prošlo od Ričardove smrti činilo se da sve vreme razmišlja samo o onome za šta joj je rekao da ne brine, o stvarima koje nisu bile njena briga. O stvarima koje je se nisu ticale, sudeći po *onom* njegovom pogledu.

Sada je sve to postalo njen problem, sve njen posao, jer dugovala je kreditorima, hipotekarnoj kompaniji i vladi Sjedinjenih Država toliku svotu da ju je situacija u kojoj se našla naprosto paralisala.

Nije mogla sebi da priušti takvo stanje. Imala je dete, imala je kćer. Trenutno je samo Kali bila važna. Ima samo tri godine, pomislila je Šelbi, poželevši da spusti glavu na taj glatki, sjajni sto i brizne u plač.

„Ali nećeš. Ti si joj sada sve na svetu, prema tome, radićeš sve što mora da se uradi.“

Otvorila je jednu od kutija, onu na kojoj je stajao natpis *Lični papiri*. Pretpostavljala je da su advokati i poreznici odneli sve, sve pretražili, sve iskopirali.

Sada će ih sve prelistati i videti šta se još može spasti. Zbog Kali.

Morala je negde da pronađe dovoljno sredstava da zbrine svoje dete nakon što otplati dug. Naći će posao, jasno, ali to neće pokrpiti sve troškove.

Nije marila za novac, pomislila je kad je počela da lista račune za odeću i obuću i restorane i hotele. Za privatne avione. Posle godinu dana braka i Kalinog rođenja shvatila je da ne haje mnogo za novac.

Posle Kali, želela je jedino dom.

Zastala je i osvrnula se po Ričardovoj kancelariji. Drečave boje umetničkih slika modernista, koje je iznad svega voleo, čistobeli zidovi za koje je rekao da najbolje ističu takvu umetnost, tamno drvo i kožni nameštaj.

To se ne bi moglo nazvati domom, niti je to bio dom. Nikada ne bi bio, pomislila je, čak i da tu provede osamdeset godina umesto ta kratka tri meseca otkad su se uselili.

Kupio je kuću bez dogovora s njom, opremio je ne upitavši je šta bi volela. „Iznenađenje“, kazao je kad je širom otvorio vrata ove čudovišne kuće u Vilanovi, te zgradurine u kojoj su glasovi odjekivali, a za koju je tvrdio da je u *najboljem* predgrađu Filadelfije.

A ona se pretvarala da joj se dopada, zar ne? Zahvalna što ima gde da se skraši, ma koliko su je jake boje i visoki plafoni zastrašivali. Kali će imati dom, pohadaće dobre škole, igrati se u bezbednom susedstvu.

Sklopiće prijateljstva. I ona će takođe steći prijatelje – tome se nadala.

Međutim, za to nije bilo vremena.

Baš kao što nije bilo ni polise životnog osiguranja vredne deset miliona dolara. I za to ju je slagao. Lagao je u vezi s fondom za Kalino školovanje.

Zašto?

Odgurnula je to pitanje. Nikada neće saznati odgovor, dakle, zbog čega bi se mučila pitanjem?

Mogla je da uzme njegova odela i cipele i kravate i sportsku opremu, štapove za golf i skije. Da ih ponudi komisionim radnjama. Da izvuče koliko može.

Da uzme sve što nisu zaplenili i da to rasproda. Na prokletom iBeju, ako bude morala. Ili preko malih oglasa. Ili pak u zalagaonicama, nebitno.

U njenom vlastitom ormaru nalazi se gomila robe za prodaju. Kao i nakita.

Bacila je pogled na dijamant, na prsten koji joj je stavio kad su stigli u Vegas. Svadbeni prsten će zadržati, ali dijamant će prodati. Ima mnogo svojih stvari koje može da proda.

Za Kali.

Prelistavala je fascikle, jednu po jednu. Odneli su sve računare, i njih još nije dobila nazad. A papiri su bili opipljivi.

Otvorila je njegov medicinski dosije.

Dobro se starao o sebi, pomislila je – što ju je podsetilo da otkáže članstvo u fitnes centru u kantri klubu. To je sasvim smetnula s uma. Ričard je bio zdrav čovek, jedan od onih koji vode računa o zdravlju i nikada ne propuštaju redovne kontrole.

Moraće da pobaca sve te vitamine i suplemente koje je svakodnevno uzimao, odlučila je čim je prešla na drugu stranicu.

Nema razloga da ih čuva, nema razloga da čuva ni te medicinske izveštaje. Zdrav muškarac se udavio u Atlantiku, na svega nekoliko kilometara od obale Južne Karoline, u svojoj trideset i trećoj.

Treba jednostavno da provuče sve to kroz uništavač papira. Ričard je voleo da koristi šreder i imao je svoj vlastiti uređaj baš tu, u kancelariji. Nije bilo potrebe da kreditori vide rezultate njegove najskorije laboratorijske analize krvi,

kao ni potvrdu da je pre dve godine primio vakcinu protiv gripa, niti izveštaj odeljenja hitne službe nakon što je iščao prst igrajući basket.

Za ime sveta, pa to je bilo pre tri godine. Čovek koji je uništio dovoljno dokumenata da napravi planinski venac, svakako je bio posesivan u pogledu svojih medicinskih izveštaja.

Uzdahnula je primetivši još jedan papir s datumom od pre skoro četiri godine. Krenula je da ga odloži, a zatim zastala i namrštila se. Nije znala tog lekara. Naravno, tada su stanovali u onom ogromnom soliteru u Hjustonu, ko bi popamtio sve lekare kad su se selili svake godine – ponekad i češće. Ipak, ovaj je lekar bio u Njujork Sitiju.

„Nešto tu nije kako treba“, promrmljala je. „Zašto bi Ričard išao kod lekara u Njujork zbog...“

Obuzela je jeza. Osetila je hladnoću u glavi, u srcu, u stomaku. Prsti su joj zadrhtali kad je podigla papir i prinela ga bliže očima, kao da će se reči promeniti zajedno sa udaljenošću.

No, ostale su iste.

Ričard Endru Foksvort svojevolejno se podvrgao operaciji koju je izvršio lekar Dipok Harjana u Medicinskom centru „Maunt Sinaj“ 12. jula 2011. Vazektomija.

Obavio je vazektomiju a da joj to nije rekao. Kali jedva da je napunila dva meseca kad je sredio stvari tako da više ne može imati dece. Pretvarao se da ih želi još kad je počela da priča o drugom. Pristao je da i on ode na ispitivanje kada posle godinu dana pokušavanja nije ostala u drugom stanju.

Još je mogla da ga čuje:

„Samo moraš da se opustiš, Šelbi, za ime sveta. Ako se brineš i napeta si zbog toga, to se nikada neće desiti.“

Ne, neće, jer si ti uredio da se ne desi. Lagao si me, čak i u vezi s tim. Lagao si me dok se meni srce slamalo svakog meseca.

„Kako si mogao? Kako si mogao?“

Odgurnula se od stola i stavila ruke na oči. Jul, sredina jula, i Kali je imala oko osam nedelja. Poslovni put, rekao je, tako je, sećala se toga vrlo dobro. U Njujork – nije slagao kuda ide.

Nije želela da vodi bebu u grad – znao je da neće. Sve je sredio. Još jedno iznenađenje za nju. Poslao ju je u Tenesi privatnim avionom, nju i njenu bebu.

Da bi mogla da provede malo vremena sa svojimima, kazao je. Da pokaže dete i dozvoli majci i baki da ih razmaze.

Bila je tako srećna, tako *zahvalna*, pomislila je sada. A on ju je sve vreme sklanjao s puta da bi se postarao da nikada više ne postane otac.

Ponovo svoja

Vratila se do radnog stola i uzela fotografiju koju je za njega uramila. Njenu i Kalinu, koju je snimio njen brat, Klej, baš na tom putu. Izraz zahvalnosti koji je, činilo se, cenio, budući da ga je otada držao na stolu – gde god da su bili.

„Još jedna laž. Samo još jedna laž. Nikada nas nisi voleo. Da jesi, ne bi mogao da nas lažeš iznova i iznova i iznova.“

Besna zbog te izdaje, zamalo nije razbila ram o sto. Zaustavilo ju je samo lice njene bebe. Ponovo je spustila uramljenu fotografiju, tako pažljivo kao da se radi o basnoslovno skupom i krhkom porcelanu.

Zatim je sela na pod – nije mogla da sedi za tim stolom, ne sada. Sedela je na podu drečavih boja spram snežnobelih zidova, njihala se i jecala. Nije plakala zato što je čovek kog je volela mrtav, već zato što nikada nije ni postojao.

Nije bilo vremena za spavanje. Premda nije volela kafu, uzela je veliku šolju iz Ričardovog italijanskog kafemata i napravila dupli espresso.

Bolela je glava od plakanja, ali je kofein razbudio i nastavila je da prečešljava svaki dokument u kutiji i sortira u gomile.

Računi za hotele i restorane sagledani iz novog ugla rekli su joj da je nije samo lagao, nego i varao.

Računi za sobne usluge bili su previsoki za muškarca koji je sam. Na to valja dodati priznanicu za srebrnu narukvicu iz *Tifanija* – koju njoj nikada nije dao, s istog puta, još pet hiljada dolara potrošenih u *La Perli* – za veš koji je voleo na njoj, s nekog drugog puta, te račun za vikend proveden u krevetu i doručak u Vermontu kad je rekao da ide da potpiše ugovor u Čikagu, i sve se iskristalisalo.

Zašto je sve to čuvao, sve te dokaze za svoje laži i nevernost? Zato što mu je verovala, shvatila je.

Onda je uvidela da ni to nije razlog. Da je ikada posumnjala da je vara, on bi to verovatno saznao. Čuvao je račune jer ju je smatrao isuviše poslušnom da bi mu preturala po ličnim dokumentima.

A ona je to uistinu i bila.

Zaključao je i sklonio druge živote koje je vodio. Nije znala gde da potraži ključ, niti bi ga ikada ispitivala, čega je i on bio svestan.

Koliko li je bilo drugih žena, pitala se. Je li to važno? I jedna je previše, a svaka od njih bila bi prefinjenija, iskusnija i obrazovanija od devojke iz planinskog gradića u Tenesiju, a koju je, zaslepljenu i glupu, zaveo kad joj je bilo devetnaest.

Zašto se njome oženio?

Možda ju je voleo, barem malo. Možda ju je želeo. Ipak, nije mu bila dovoljna, ne toliko da bi i dalje bio srećan i ostao veran.

Je li to zaista važno? On je mrtav.

Da, pomislila je. Da, važno je.

Napravio je budalu od nje, ponizio je. Ostavio je u dugovima iz kojih se neće izvući godinama i time ugrozio i ćerkinu budućnost.

I te kako je bilo važno.

Provela je još jedan sat u sistematičnom ispitivanju kancelarije. Sef je već bio ispražnjen. Zнала je za njega, mada nije znala šifru za otključavanje. Dovoljila je advokatima da nalože njegovo otvaranje.

Oni su uzeli najveći broj pravnih dokumenata, ali je tu bilo i pet hiljada dolara u gotovini. Uzela ih je i sklonila u stranu. Kalin izvod iz matične knjige rođenih i njihove pasoše.

Otvorila je Ričardov i stala da proučava fotografiju.

Bio je veoma lep. Ugladen i doteran, poput filmske zvezde s tom gustom smeđom kosom i zlatnosmeđim očima. Žarko je želela da Kali nasledi njegove rupice na obrazima. Očaravale su je te proklete jamice.

Odložila je pasoš. Ma koliko se činilo malo verovatnim da će upotrebiti svoj ili Kalin, ipak ih je spakovala. Ričardov će uništiti, ili će ipak pitati advokate treba li to da uradi.

Nije pronašla ništa skriveno, ali je još jednom sve proverila pre nego što je papire iseckala ili ih opet vratila u kutije za pakovanje.

Razdražena zbog kafe i tuge, hodala je kroz kuću, prešla preko dva sprata visokog predsoblja, pa krenula uz kružno stepenište na sprat, prelazeći nečujnim koracima u debelim čarapama preko poda od tvrdog drveta.

Najpre je proverila Kali, ušla u lepu sobu, nagnula se nad kćerku da je poljubi u obraz, pa je ušuškala dok je spavala u svojoj omiljenoj pozi s guzom uvis.

Ostavivši otvorena vrata, krenula je niz hodnik do glavne spavaće sobe.

Mrzela je tu sobu, zaključila je tog trenutka. Mrzela je sive zidove, uzglavlje obloženo crnom kožom, oštre linije crnog nameštaja.

Sada ju je mrzela više znajući da je s njim vodila ljubav na toj postelji nakon što je on vodio ljubav s drugim ženama na drugim posteljama.

Kad joj se stomak zgrčio, shvatila je da i sama treba da poseti lekara. Mora da se uveri da joj nije preneo neku boleštinu. *Ne razmišljaj o tome sada*, kazala je sebi. *Samo zakaži pregled, i nemoj o tome da misliš.*

Prišla je njegovom garderoberu – prostranom gotovo koliko i njena spavaća soba kod kuće, u Randevu Ridžu.

Neka od odelа gotovo da nisu nošena, zaključila je. *Armani, Versače, Kućineli.* Ričard je naginjao italijanskim modnim dizajnerima. *Isto važi i za obuću*, pomislila je uzevši par *Feragamovih* cipela s police, a onda ih okrenula da pogleda donove.

Jedva da su pokazivali tragove nošenja.

Nastavila je dalje i otvorila plakar, pa izvukla kese za odela.

Odneće ih koliko ujutru u komisijon.

„Trebalo je da to već uradim“, promrmljala je.

Ipak, najpre je bila u šoku i obuzeta žalošću, a potom su došli advokati, računovođe, vladin agent.

Proverila je džepove sivog odela na pruge da se uveri da su prazni, pa ga stavila u vreću. Zauzelo je petinu kese, izračunala je. Trebaće joj četiri vreće za odela, i još pet, možda šest za jakne i kapute. Potom treba spakovati košulje i pantalone za svaki dan.

Posao koji nije zahtevao razmišljanje prilično ju je smirivao, a postepeno raščišćavanje prostora unelo joj je u dušu bar malo vedrine.

Oklevala je kad je došla na red tamnosmeđa kožna jakna. Nju je najviše voleo i sjajno je izgledao u avijatičarskoj jakni raskošne boje. Znala je da je to jedan od onih retkih poklona što ih je od nje dobio a da mu se zaista svideo.

Pogladila je jedan rukav, mek poput maslaca, gibak, i gotovo se prepustila porivu da je odloži i zadrži, makar na neko vreme.

Onda se setila lekarskog računa i grubo isprevturala džepove.

Bili su, naravno, prazni. Pazio je da svake večeri isprazni džepove, ubaci sitninu u staklenu činiju na svom ormaru. Telefon bi priključio na punjač, a ključeve stavio u posudu pored ulaznih vrata ili bi ih pak okačio u ormarić u svojoj kancelariji. Nikada u njima nije ostavljao ništa što bi ih vuklo nadole, pokvarilo liniju, bilo zaboravljeno.

Međutim, kada je stisnula džepove – navika koju je pokupila od majke na dan kada se veš odvajao za pranje – osetila je nešto. Ponovo je proverila i ustanovila da u džepu nema ničega. Potom je još jednom zavukla prste unutra i izvrnula postavu.

Imala je malu rupu, primetila je. Da, Rodžer je zaista tu jaknu veoma voleo.

Vratila ju je u spavaću sobu i iz kutije s ličnim priborom izvadila makaze za manikir. Pažljivo je proširila otvor, napomenuvši sebi da je zakrpi pre nego što je spremi za prodaju.

Gurnula je prste u rupu i izvukla ključ.

Nije ključ od vrata, pomislila je kad ga je okrenula prema svetlu. Nije ni od automobila. Izgleda kao da je od bankovnog sefa.

Ali u kojoj banci? I šta je u njemu? Zašto bi imao sef u banci kad je imao sef odmah tu, u kancelariji?

Verovatno treba da kažem advokatima, pomislila je. Međutim, nije to nameravala. Jer, po svemu sudeći, držao je u njemu knjigu sa spiskom svih žena s kojima je spavao u proteklih pet godina, a njoj je bilo dosta poniženja.

Pronaći će banku i sef i pogledaće sadržaj lično.

Mogli su da uzmu kuću, nameštaj, kola, deonice, akcije i novac koji nisu ni izbliza bili ono što joj je Ričard rekao. Mogli su da zaplene umetničke slike, nakit, bundu od činčile koju joj je poklonio za prvi – i poslednji – Božić u Pensilvaniji.

Ali ona će zadržati ono malo ponosa što joj je još ostalo.

Iz isprekidanih, uznemirujućih snova trglo ju je uporno povlačenje za ruku.

„Mama, mama, mama. Probudi se!“

„Šta je bilo?“ Nije čak ni otvorila oči, samo je privukla svoju malu devojčicu na krevet. Odmah se šćućorila uz nju.

„Jutro je“, otpevušila je Kali. „Fifi je gladan.“

„Mm.“ Fifi, Kalin plišani pas kog je očajnički volela, uvek se budio gladan.

„U redu.“ Ipak se još minut privijala uz nju.

U nekom se trenutku protekla, potpuno obučena na krevetu, prebacila preko sebe crni kašmirski prekrivač i zaspala. Nikada ne bi ubedila Kali – niti Fifija – da se umiri i sklupčaća kraj nje na još sat, ali i nekoliko minuta joj je značilo.

„Kosa ti tako lepo miriše“, promrmrljala je Šelbi.

„Kalina kosa. Mamina kosa.“

Šelbi se nasmešila kad ju je kćer povukla. „Sasvim iste.“

Duboku nijansu zlatnocrvene nasledila je od majke. Od Maknijevih. Baš kao i skoro nezamislive lokne koje je – za ljubav Ričarda koji je više voleo glatku i ravnu kosu – jednom nedeljno fenirala i ispravljala.

„Kaline oči. Mamine oči.“

Kali je prstićima otvorila jedno Šelbino oko – iste tamnoplave boje koja je na određenom svetlu popimala nijansu ljubičaste.

„Potpuno iste“, počela je Šelbi, a onda jauknula kad ju je Kali ubola u oko.

„Crveno.“

„U to smem da se kladim. Šta Fifi želi za doručak?“ Još pet minuta, Kali, pomislila je. Samo još pet.

„Fifi želi... bombonu!“

Potpuna radost u kćerkinom glasu naterala je Šelbi da otvori plave oči sa beonjačama prošaranim kapilarima. „Je li tako, Fifi?“ Okrenula je veselo plišano lice ružičaste pudlice prema sebi. „Nema šanse.“

Okrenula je Kali, zagolicala je i uprkos glavobolji uživala u srećnom cičanju.

„Dakle, doručak.“ Podigla je Kali. „Zatim treba da obiđemo neka mesta, mala moja vilinska kraljice, i da posetimo neke ljude.“

„A Marta? Da li će doći Marta?“

„Ne, mila.“ Mislila je na dadilju na kojoj je Ričard insistirao. „Sećaš li se da sam ti ispričala da Marta više ne može da dolazi?“

„Kao tata?“, upitala je Kali dok ju je Šelbi nosila niz stepenice.

„Ne baš. Ali spremiću nam fantastičan doručak. Znaš li šta je skoro isto toliko dobro koliko i bombone za doručak?“

„Torta!“

Šelbi se nasmejala. „Blizu si. Palačinke. Palačinke za kucu.“

Zakikotavši se, Kali je naslonila glavu Šelbi na rame. „Voli mamu.“

„A ja volim Kali“, šapnula je Šelbi i obećala sebi da će učiniti sve što mora da pruži Kali dobar i siguran život.

Posle doručka, pomogla je kćerki da se obuče, natrontavši i sebe i nju. Uživala je u božićnom snegu, no jedva ga je i primetila u januaru nakon što je Ričard nastradao u nesreći.

No, sada je bio mart i hladnoća joj je već dozlogrdila, a oštar vazduh nije pokazivao nikakve znake otopljenja. Ipak, u garaži je bilo dovoljno toplo da smesti Kali u auto-sedište i ubaci teške kese s garderobom u „SUV“ elegantnih linija koji verovatno neće još dugo posedovati.

Moraće da pronađe dovoljno novca za kupovinu nekih polovnih kola. Dobrih, bezbednih kola, pogodnih za dete. *Minivan*^{*}, pomislila je dok je u rikverc izlazila iz garaže.

Vozila je pažljivo. Putevi su ovde bili dobro održavani, ali zima im je nanela štete bez obzira na ekskluzivnost okruženja, tako da je bilo rupa.

Nikoga iz kraja nije poznavala. Zima je bila toliko ljuta, toliko hladna, a okolnosti u kojima se našla tako teške, da je više vremena provodila u kući nego što je izlazila. Uz to je Kali nahvatala gadnu prehladu. Prehladu, prisećala se Šelbi, koja je nju i dete primorala da ostanu kod kuće kad je Ričard otputovao u Južnu Karolinu. Taj je put trebalo da bude njihov porodični zimski odmor.

Bile bi s njim na brodu, no kad je čula kćerku kako čavrlja s Fifijem, nije se usudila da dalje misli o tome. Umesto toga, usredsredila se na probijanje kroz saobraćaj i pronalaženje komisione radnje.

Prebacila je Kali u kolica i, proklinjući vetar koji je ujedao, izvukla prve tri vreće iz kola. Dok se mučila da otvori vrata prodavnice, zadrži kese da joj ne iskliznu iz ruke i zakloni Kali od najjačih udara vetra, neka je žena otvorila vrata.

^{*} „Minivan“ ili „jednovolumen“ je lični automobil najčešće veći od karavana, a manji od kombija. Ima karoseriju jednovolumenskog oblika, što znači da nema izraženih „izbočina“ za prostor motora i prtljažnik. (Prim. prev.)

„O, aman! Dopustite da vam pomognem.“

„Hvala vam. Poteške su, pa bi trebalo da...”

„Držim ih. Mejsi! Našla sam blago.“

Druga žena – ova u poodmakloj trudnoći – pojavila se iz zadnje prostorije.

„Dobro jutro. Pa, zdravo, slatkice“, obratila se Kali.

„Imaš bebu u stomaku.“

„Tako je, imam.“ Položivši ruku na stomak, Mejsi se osmehnula Šelbi.

„Dobro došla u *Drugu šansu*. Imate li nešto lepo za nas?“

„Imam.“ Preletevši pogledom naokolo, Šelbi je primetila police i rafove pune odeće i modnih detalja. Kao i veoma mali deo namenjen muškoj garderobi.

Izgubila je nadu.

„Nisam ranije imala prilike da svraćam, pa nisam bila sigurna šta vi... Donela sam najviše muških odela i jakni.“

„Nemamo ni izbliza dovoljno muške odeće.“ Žena koja ju je uvela potapšala je kese što su ležale na širokom pultu. „Nemate ništa protiv da pogledamo?“

„Da, izvolite.“

„Vi niste odavde“, primetila je Mejsi.

„Oh, ne, nisam.“

„Jeste li u poseti?“

„Mi... ja trenutno stanujem u Vilanovi, tek od decembra, ali...”

„Oh, nebesa! Ovo su predivna odela. Gotovo da nisu ni nošena, barem ova dosad, Mejsi.“

„Veličina, Šeril?“

„Četrdeset dva. Uobičajena. I sigurno ih ima dvadeset.“

„Dvadeset i dva“, ubacila je Šelbi i isprepletala prste. „Imam ih još u kolima.“

„Još?“, upitale su obe žene istovremeno.

„I cipele, broj 43. I kapute i jakne i... Moj muž je...”

„Taticina odela!“, obznanila je Kali kad je Šeril okačila još jedno na vešalicu. „Ne diraj taticina odela lepljivim rukama.“

„U redu je, dušo. Ah, vidite“, počela je Šelbi, tražeći pravi način da objasni. Kali je rešila stvar umesto nje.

„Moj tatica je otišao na nebo.“

„Veoma mi je žao.“ S jednom rukom na stomaku, Mejsi je posegnula drugom i dodirнула Kali po mišici.

„Nebo je lepo“, rekla je Kali. „Tamo žive anđeli.“

„To je sasvim tačno.“ Mejsi je pogledala u Šeril, pa klimnula glavom. „Zašto ne odete po ostatak?“, upitala je potom Šelbi. „Možete ostaviti – kako se zove, slatkice?“

„Kali Rouz Foksvort. Ovo je Fifi.“

„Zdravo, Fifi. Pripazićemo Kali i Fifija dok vi ne unesete preostale stvari.“

„Ako ste sigurni...“ Oklevala je, a onda se zapitala zašto bi dve žene – od kojih je jedna otprilike u sedmom mesecu trudnoće – otele Kali dok ona ode do automobila i vrati se.

„Vraćam se za minut. Kali, budi dobra. Mama će samo uzeti nešto iz kola.“

Bile su fine, pomislila je Šelbi kasnije dok je vozila da proveri lokalne banke. Ljudi su obično ljubazni ako im se za to pruži prilika. Uzele su sve, i znala je da su uzele i više nego što su planirale pošto ih je Kali šarmirala.

„Ti mi donosiš sreću, Kali Rouz.“

Kali se ozarila ne vadeći iz usta cevčicu od soka, ali nastavila je da netremice zuri u ekran DVD-ja na kom je po desetomilioniti put gledala *Šreka*.

2

Posle posete šestoj banci, Šelbi je zaključila da je iskoristila sreću za taj dan. Osim toga, njeno dete je trebalo da ruča i spava.

Čim je nahranila Kali, oprala je i ušuškala – a uspavljivanje je uvek trajalo dvaput duže nego što se nadala – psihički se pripremila za suočavanje s telefonskom sekretaricom i govornom poštom na svom mobilnom telefonu.

Razradila je plan za otplatu dugova kod kompanija za kreditne kartice i stekla utisak da su svi bili onoliko uljudni koliko je od njih i očekivala. Isto je učinila i sa Službom internih prihoda. Hipotekarni poverilac se složio da svoja prava ostvari putem brze prodaje, a jedna od poruka je stigla od trgovca nekretninama koji je želeo da uredi prvo pokazivanje kuće potencijalnim kupcima.

I njoj bi prijala dremka, ali je mnogo toga mogla da obavi za jedan sat Kalinog sna – naravno, ako joj se posreći.

Zato što je to bilo najsmislenije, koristila je Ričardovu kancelariju. Zatvorila je većinu soba u velikoj kući i isključila grejanje svuda gde je to bilo izvodljivo. Čeznula je za vatrom i bacila pogled na crno-srebrni umetak za gas ispod police kamina od crnog mermera. Jedino u čemu je uživala u toj ogromnoj i neprijatnoj kući bila je vatra – njena toplota i veseli plamičci – koju je mogla da zapali pukim okretanjem prekidača.

No, to je okretanje prekidača koštalo, i ona ne bi trošila novac samo radi uživanja u sjaju plamena, kad su je džemper i debele čarape već dovoljno grejali. Izvadila je listu stvari koju je napravila – spisak svega što mora da obavi – pa odgovorila na poziv prodavca nekretnina i složila se da otvori kuću za razgledanje u subotu i nedelju.

Odvešće Kali nekuda. Obe će se negde skloniti, a prodaja će biti prepuštena agentu. U međuvremenu je iskopala naziv preduzeća koji su joj dali advokati, a koje bi moglo da kupi nameštaj i spase je zaplene.

Ako ne bude uspjela da ga proda u jednom dahu, ili ne proda barem najveći deo, pokušaće s prodajom preko interneta – naravno, ukoliko se ikada više bude domogla nekog kompjutera.

Ukoliko ne uspe da izvuče dovoljno novca, moraće da se suoči s poniženjem koje će doneti plenidba.

Nije joj se činilo verovatnim da bi susedi pojurili na dvorišnu rasprodaju, bilo je isuviše hladno.

Potom je odgovorila na pozive majke i bake, te snaje, i sve ih zamolila da tetkama i ostaloj rodbini koja se interesovala prenesu da su ona i Kali dobro. Naprosto je previše zauzeta dovođenjem stvari u red da bi im se svima javila.

Nije mogla da im kaže istinu, ne celu i ne još. Znale su ponešto, naravno, a to nešto je bilo sve što je u ovom času mogla da podeli s drugima. Razgovor na tu temu razdraživao ju je i rastuživao, a čekalo ju je mnogo posla.

Da bi se nečim zanimala, popela se u spavaću sobu i počela da razvrstava nakit. Njen verenički prsten, dijamantske naušnice koje joj je Ričard poklonio za dvadeset prvi rođendan. Smaragdni privezak koji joj je poklonio kada se Kali rodila. Bilo je tu još komada, još darova. Njegovih ručnih satova – ukupno šest – i čitave gomile dugmadi za manžetne.

Sve je pažljivo popisala, kao što je učinila i s odećom koju je odnela u komisiju radnju. Spakovala je nakit u vrećice zajedno s njihovim sertifikatima i informacijama o osiguranju, pa uzela telefon da potraži najbližu juvelirnicu, koja se bavi i otkupom.

Koristeći kutije koje je pokupila dok su Kali i ona bile van kuće, počela je da pakuje sve što je smatrala svojim vlasništvom, te ono što je za nju imalo vrednost. Fotografije, poklone od porodice. Agent za nekretnine ju je posavetovao da „obezličić“ kuću, te je Šelbi radila upravo to.

Kada se Kali probudila, Šelbi je animirala dajući joj sitne zadatke. Dok je ona pakovala stvari, devojčica je čistila. Više neće biti osoblja da riba i glanca besкраjne kilometre pločica, drvenih podova, hroma i stakla.

Napravila je večeru i pojela koliko je mogla. Završila je s kupanjem i čitanjem priče za laku noć, pa se vratila dodatnom pakovanju i prenošenju kutija u garažu. Iscrpljena, priuštila je sebi vrelu kupku u kadi s umirujućim mlazovima vode, a onda se zavukla u krevet s beležnicom, nameravajući da sastavi plan za naredni dan.

Ubrzo je zaspala s uključenim svetlom.

Sledećeg jutra ponovo je krenula u grad s Kali, Fifijem i Šrekom, noseći Ričardovu kožnu aktovku u kojoj su se nalazili nakit i papiri, njegovi satovi i dugmad za manžetne. Proverila je još tri banke, proširila područje pretraživanja, a zatim podsetila sebe da nema nimalo prostora da misli na ponos pa se parkirala ispred zlatare.

Umirila je trogodišnjakinju koja je prigovarala jer je ponovo prekinuta u gledanju crtaća, pa je podmitila da bude poslušna obećanjem da će joj kupiti novi DVD.

Objasnivši sebi da se radi samo o poslu, tek o dolarima i centima, ugurala je Kali u radnju.

Sve okolo je bleštalo i delovalo tiho i mirno poput crkve između dva bogoslužjenja. Poželela je da se okrene na peti i ode, naprosto ode, ali naterala se da krene napred ka ženi u strogom crnom kompletu i s odmerenim zlatnim mindušama.

„Oprostite, mogu li da popričam s nekim u vezi s prodajom nakita.“

„Ovde možete da se obratite bilo kome. Prodaja nakita je naš posao.“

„Ne, gospođo, mislila sam na to da ja prodajem. Volela bih da prodam neke komade. Piše da se bavite i otkupom.“

„Svakako.“ Ženine su oči bile stroge koliko i njena odeća, te je pogledom oštro odmerila Šelbi od glave do pete.

Možda ne izgledam baš najbolje, pomislila je Šelbi. Možda nije uspela da prikrije tamne kolutove oko očiju, ali ako ju je baka nečemu naučila, onda je to da se prema mušteriji mora ophoditi s poštovanjem.

Šelbi je ispravila kičmu koja je želela da se povije, i pogledala ženu pravo u oči. „Ima li nekoga s kim mogu da porazgovaram, ili biste više voleli da nakit ponudim drugoj radnji?“

„Imate li originalne priznanice za komade koje ste zainteresovani da prodate?“

„Ne, nemam. Ne za sve, pošto su neki od njih dobijeni na poklon. Ipak, imam sertifikate i potvrde o osiguranju. Da li vam izgledam poput kradljivice koja voda kćerku naokolo po otmenim radnjama u pokušaju da uvali ukradenu robu?“

Osetila je kako u njoj raste želja da napravi scenu; branu gotovu da pukne i izazove poplavu, žestoku i neobuzdanu, koja će uništiti sve na svom putu. Možda je i prodavačica to osetila, jer je ustuknula za korak.

„Samo trenutak, molim.“

„Mama, ide mi se kući.“

„Oh, dušo, i meni. Ići ćemo. Krećemo uskoro.“

„Mogu li da vam pomognem?“

Čovek koji se pojavio izgledao je poput nečijeg dostojanstvenog dede, nalik na one iz holivudskih filmova o generacijskim bogatašima.

„Da, gospodine, nadam se da možete. Piše da otkupljujete nakit, a ja imam neki koji moram da prodam.“

„Naravno. Zašto ne predemo tamo? Možete da sednete a ja ću pogledati nakit.“

„Hvala vam.“

Upinjala se da hoda pravo dok je prelazila preko radnje do radnog stola s ornamentima. On joj je izvukao stolicu i taj joj je gest stvorio želju da brizne u plač poput lujke.

„Imam neke komade koje mi je poklonio moj... moj suprug. Tu su i potvrde i sva dokumenta.“ Petljala je s bravom na akten-tašni, pa izvadila vrećice i kutije s nakitom, i žutu omotnicu s potvrđama. „Ja... on... mi...“ Glas ju je izdao. Zatvorila je oči i nekoliko puta duboko udahnula. „Žao mi je. Nikada pre ovo nisam radila.“

„Sve je u savršenom redu, gospođo...“

„Foksvort. Šelbi Foksvort.“

„Wilson Braun.“ Prihvatio je njenu ispruženu ruku i blago je protresao. „Zašto mi ne biste pokazali šta ste doneli, gospođo Foksvort?“

Odlučila je da najvredniji komad nakita pokaže prvi, pa je otvorila kesicu u koju je stavila verenički prsten.

Položio ga je na somotsku podlogu, a kad je izvadio juvelirsku lupu, Šelbi je otvorila koverat.

„Ovde piše da ima tri i po karata, brušeni smaragd, da je D klase – trebalo bi da je dobar po onome što sam pročitala. Osim toga, ima i šest kamenčića u platinumskom ležištu. Da li je to tačno?“

Podigao je pogled s lupe. „Gospođo Foksvort, bojim se da je reč o rukotvorenom dijamantu.“

„Oprostite?“

„Ovo je laboratorijski proizveden dragi kamen, isto kao i bočni kamenčići.“

Spustila je ruke pod sto da sakrije njihovo drhtanje. „To znači da je lažan.“

„Naprosto znači da je napravljen u laboratoriji. Inače je to vrlo lep primerak ručno rađenog veštačkog dijamanta.“

Kali je počela da cmizdri. Šelbi je čula taj zvuk uprkos pulsiranju u glavi, pa je mehanički zavukla ruku u torbu i izvadila telefon-igračku. „Pozovi baku, dušo, i reci joj šta radiš. To znači“, nastavila je, „da ovo nije dijamant D klase,